

4. Карпова Л. Г. Формування професійної компетентності вчителя загальноосвітньої школи/ Л. Г. Карпова : автореф. дис. канд. пед. наук: 13.00.04 / Харківський держ. пед. ун-т ім. Г. С. Сковороди. – Харків, 2004. – 20 с.
5. Леонтьев, А. Н. Деятельность. Сознание. Личность/ А. Н. Леонтьев – Изд. 2-е. – М.: Политиздат. 1977.–575 с.
6. Рубинштейн С. Л. Основы общей психологии. – М.: Учпедгиз, 1946. – 704 с.
7. Сліпущко О. М. Тлумачний словник чужомовних слів в українській мові. – К.: Криниця, 2000. – 511 с.
8. Шишов Е. Е. Понятие компетенции в контексте качества образования // Стандарты и мониторинг в образовании. – №2. – 1999. – С. 30-34.

В публикации рассматриваются теоретические основы моделирования процесса формирования профессиональной компетентности будущих учителей начальной школы на основе реализации субъект-субъектного взаимодействия преподавателя и студента в профессиональной подготовке. Предлагается модель этого процесса, которая презентуется как бинарная и многокомпонентная. Акцентируется внимание на том, что реализация модели предполагает сформированность у преподавателя готовности к осуществлению учебной деятельности на субъект-субъектной основе.

Ключевые слова: учитель начальной школы, профессиональная компетентность, моделирование, бинарная модель.

The publication highlights the theoretical foundations of the modeling process of formation of professional competence of future teachers in primary schools through the implementation of subject-subject interaction between teachers and students in training. A model of this process, which is presented as a binary and multicomponent. Attention is drawn to the fact that the implementation of the proposed model involves the Maturity of the teacher readiness to implement training activities on the subject-subject basis.

Key words: elementary school teacher, professional competence, simulation, binary model.

УДК: 37.01131+1721

Майданик Олена Василівна,
здобувач, Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини, м. Умань

ВІДБІР ПРИНЦИПІВ І МЕТОДІВ ФОРМУВАННЯ ГРОМАДЯНСЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

У статті здійснено спробу шляхом науково-теоретичного аналізу психолого-педагогічної літератури описати принципи та методи формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи. Зокрема, зосереджено увагу на характеристиці загальнопедагогічних і специфічних принципів; обґрунтовано, що методи навчання є основним елементом дидактичного забезпечення моделі формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи. Стаття ознайомлює з теоретичними аспектами та значенням упровадження інтерактивної технології в освітній процес педагогічного коледжу. Зазначається, що інтерактивне навчання урізноманітнює навчальну діяльність студентів, сприяє формуванню у майбутніх педагогів громадянської компетентності.

Ключові слова: принципи навчання, методи навчання, інтерактивна технологія, учитель початкової школи, громадянська компетентність, педагогічний коледж.

Постановка проблеми. Професійне становлення вчителя початкової школи відкриває шлях до формування у нього системи особистісно значущих і громадянських цінностей, гуманітарних орієнтирів, професійних регуляторів; уявлень про цілі, зміст і сутність педагогічної діяльності. Оскільки державою початковій школі відводиться провідна роль, то вчитель початкової школи завжди розглядається як професіонал, здатний вирішувати актуальні завдання формування у дітей молодшого шкільного віку морально-етичних норм, ціннісних орієнтирів, естетичних ідеалів, громадянської поведінки, культури спілкування та інших суспільно важливих якостей.

Важливим чинником професійного становлення майбутнього вчителя початкової школи у сучасному громадянському суспільстві є його сформована громадянська компетентність. Проте, сучасний стан підготовки такого фахівця у вищих навчальних закладах

побудований в основному на принципах функціонального підходу, з використанням репродуктивних методів навчання, та недостатнім застосуванням викладачами на заняттях сучасних технологій навчання, які б сприяли накопиченню у студента громадянських знань, умінь і здатностей, що уповільнює процес формування у нього громадянської компетентності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Виходячи з цих міркувань, нами була обґрунтована, розроблена та впроваджена в освітній процес педагогічного коледжу модель формування громадянської компетентності вчителя початкової школи та визначено її структурні компоненти, серед яких варто виокремити та охарактеризувати принципи і методи навчання.

Метою статті є характеристика принципів і методів навчання як дидактичного забезпечення моделі формування громадянської компетентності вчителя початкової школи.

Результати дослідження. Системоутворювальним фактором нашої моделі виступають принципи навчання і виховання.

Принципи навчання – це певна система основних дидактичних вимог до навчання, дотримання яких забезпечує його ефективність [3, с. 315].

З метою реалізації моделі формування громадянської компетентності майбутніх учителів початкової школи у педагогічному коледжі нами були реалізовані принципи навчання, які були описані Ш. Амонашвілі, В. Безруковою, В. Бондарем, Н. Волковою, Н. Мойсеюк, І. Підласим, В. Сластеніним, М. Фіцулою, В. Ягуповим та ін.

Основними принципами підготовки фахівців у вищих навчальних закладах типу коледжів є: відповідність підготовки молодших спеціалістів і бакалаврів потребам особи, суспільства, держави; пріоритетність загальнолюдських духовних цінностей; фундаменталізація, гуманістична спрямованість професійної підготовки; випереджальний характер; безперервність та ступеневість освіти.

Водночас, вважаємо, що сукупність принципів формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи у педагогічному коледжі, відображаючи закономірності цього процесу, включає як загальнопедагогічні принципи (науковості, систематичності та послідовності, проблемності, зв'язку навчання з життям, свідомості й активності навчання, індивідуалізації навчання, співробітництва, гуманізму), так і специфічні принципи, що відображають його особливості (народність, інтегративність, демократизація у навчанні тощо).

Принцип науковості полягає у доборі матеріалу, відповідно до сучасних наукових досягнень, вимагає розкриття причинно-наслідкових зв'язків явищ, процесів, подій, орієнтується на зв'язки між дисциплінами суспільно-гуманітарного та професійного спрямування. Принцип науковості навчання реалізується викладачем у конкретній навчальній ситуації з урахуванням вікових та індивідуальних пізнавальних можливостей студентів, рівня їхнього інтелектуального розвитку.

Дотримання *принципу систематичності та послідовності* забезпечує системність здобуття студентами знань (відповідно і системність мислення). У коледжі системність досягається послідовним викладом навчального матеріалу, виокремленням основного, логічним переходом від засвоєння попереднього до нового матеріалу. Внаслідок цього студенти усвідомлюють структуру знань, з'ясовують логічні зв'язки між структурними частинами навчальної дисципліни, між формами та методами навчання. У них виробляються навички раціонального планування навчальної діяльності (побудова логічних планів відповідей, написання есе та статей на суспільнознавчу тематику, прогнозування).

З урахуванням вимог послідовності навчання були складені навчальні програми з навчальних дисциплін: «Історії України», «Філософії», «Основ економічної теорії», «Методики навчання освітньої галузі «Суспільствознавство», які передбачають розміщення матеріалу за принципом лінійності (навчання нового матеріалу з повторенням попереднього) та концентричності (без повторення, на більш високому рівні мислення студентів з кожним наступним заняттям).

Принцип проблемності зумовлює постановку і розв'язання проблемних питань на всіх етапах заняття, що підвищує зацікавленість студентів процесом навчання, мотивує їх до активної навчальної та самостійної діяльності. Цей принцип сприяє розвитку професійної інтуїції майбутніх педагогів та їхніх розумових здібностей, вмінню орієнтуватися у нестандартних ситуаціях і прогнозувати їх хід, формуванню мотивації досягнення успіху, як в навчальній, так і в громадській роботі.

Принцип зв'язку навчання з життям передбачає постійне звернення викладачів і студентів до новітніх досягнень науки, культури, мистецтва, проблем суспільного життя країни і всього світу.

У процесі реалізації принципу зв'язку навчання з життям нами забезпечувалося: використання на заняттях життєвого досвіду студентів, розкриття практичної значущості знань, перевірка і застосування набутих студентами знань і вмінь на практиці, участь студентів у волонтерській і громадській роботі.

В основі *принципу свідомості й активності навчання* лежить цільова установка вищого навчального закладу – необхідність підготовки активних і свідомих громадян своєї держави, спрямування пізнавальної діяльності майбутнього фахівця та управління нею.

Практична значущість цього принципу полягає у чіткому розумінні майбутнім учителем початкової школи мети й завдань навчальної роботи, усвідомлення виконуваних навчальних дій; розуміння причинно-наслідкових зв'язків; широке використання у навчанні проблемних методів; перетворення студента в суб'єкт активного засвоєння навчального матеріалу; використання практичних ситуацій, які вимагають від майбутнього фахівця самостійного бачення, розуміння і осмислення різниці між існуючими у житті факторами і їх науковим поясненням тощо.

Принцип індивідуалізації навчання студентів – майбутніх учителів початкової школи – означає врахування індивідуальних особливостей, розумового розвитку, знань та умінь, працездатності, професійних наукових інтересів та здібностей кожного студента, створення умов для розвитку творчих задатків, громадянської свідомості і громадянської культури. Саме індивідуалізація допомагає студентам накопичувати власний досвід творчої й громадянської поведінки, педагогічного спілкування та сприяє виробленню особистої системи педагогічних та громадянських цінностей.

Формування громадянських якостей особистості майбутнього вчителя початкової школи відбувається, в основному, за допомогою активної взаємодії з

оточуючою його дійсністю, в процесі якої студент вступає у суб'єкт-суб'єктні стосунки з викладачами. Тому серед принципів формування громадянської компетентності виокремлюємо *принцип співробітництва*. Він обумовлює рівноправність сторін, взаємоповагу інтересів, прагнення до взаєморозуміння і взаємочасті, свободу висловлювання думок у дискусіях, взаємний контроль за виконанням прийнятих рішень, відповідальність сторін за пророблену роботу та отримання позитивних результатів. У процесі діяльності викладач мотивує самостійну роботу студента.

Одним із принципів особистісно орієнтованого навчання є *принцип гуманізації*. Гуманізм визнає людину найвищою цінністю в освіті. Цей принцип передбачає захист гідності особистості, визнання її прав на свободу, щастя, розвиток і прояв свого хисту, створення для цього відповідних сприятливих умов (життя, праці, навчання тощо).

Дотримання принципу гуманізму забезпечує спрямовану підготовку вчителя початкової школи до гуманного виховання молодших школярів, набуття ними таких професійних якостей, як ціннісне ставлення до дитини, толерантність і тактовність у взаєминах зі своїми вихованцями; адекватне сприйняття і розміння особистості учня; емоційну стійкість і креативність тощо.

Принцип національної спрямованості передбачає формування у майбутніх учителів початкової школи національної самосвідомості і громадянськості, виховання любові до рідної землі, українського народу, шанобливого ставлення до його культури та культури інших народів, здатності брати участь у розбудові та захисті своєї держави.

Використання принципу національної спрямованості освітнього процесу педагогічного коледжу є необхідним тому, що лише поєднання національного та загальнолюдського у навчанні і вихованні сприяє формуванню патріота і громадянина, який відданий своїй державі та своєму народу, поважає самобутність інших народів.

Принцип комплексності й міждисциплінарної інтегративності передбачає встановлення у громадянському вихованні тісної взаємодії та поєднання навчального і виховного процесів, зусиль найрізноманітніших інституцій – сім'ї, дошкільних закладів, школи, громадянських спілок, дитячих, молодіжних, самодіяльних об'єднань, релігійних організацій, усіх причетних до виховання та самовиховання. Цей принцип є основним при визначенні змісту, форм, методів і засобів процесу виховання, забезпечуючи при цьому його цілісність і системну впорядкованість.

Учитель початкової школи – це учитель, який викладає комплекс предметів, у процесі вивчення яких відбувається формування загальнонавчальних умінь молодших школярів. Тож, навчаючись у вищому навчальному закладі, майбутній учитель початкової школи вивчає комплекс методик з дисциплін, які викладаються у початковій школі. Отож, принцип інтеграції сприяє зближенню і зв'язку педагогічних, психологічних, методичних наук, теоретичних і

практичних знань, умінь і навичок, набутих студентами під час навчання у ВНЗ та формуванню їхньої як професійної, так і громадянської компетентності.

Сутність *принципу демократизації навчання* складають духовно-моральні цінності. Він передбачає усунення авторитарного стилю у навчанні, рівноправність усіх учасників педагогічної взаємодії, їх взаємоповагу, переважаючу діалогічність цієї взаємодії, що викликає у студентів позитивну налаштованість до викладачів, студентів та освітнього процесу загалом, відкритість до сприйняття громадянських цінностей: щирості, доброти, милосердя, доброзичливості, глибокого усвідомлення взаємозв'язку між ідеями свободи, правами людини, її громадянською відповідальністю тощо.

Отже, вище охарактеризовані принципи відіграють важливу роль у створенні моделі формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи у педагогічному коледжі. Інтерпретуючи і конкретизуючи мету, вони сприяють її об'єднанню зі змістом, методами, формами навчання і виховання.

Тож наступним елементом дидактичного забезпечення нашої моделі є методи навчання.

У науково-педагогічній літературі методи навчання тлумачаться як взаємопов'язана діяльність викладача і студента, спрямована на засвоєння студентами знань, набуття умінь і навичок, їхнього виховання і загальний розвиток [3, с. 320].

На думку В. Лугового, під методами/технологіями викладання слід розуміти шляхи і способи опрацювання освітньої (педагогічної) інформації з метою навчання [5, с. 18]. Методи навчання є системними об'єктами, які об'єднують ряд взаємопов'язаних дій викладача і студента, спрямованих на виконання освітньої, розвиваючої, виховної і контролюючої функцій.

При відборі методів навчання для формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи нами було враховано критерії відповідності методу завданням і принципам навчання, змісту навчальної діяльності й громадянської освіти, особливостей навчальної дисципліни, характеру навчального матеріалу та науково-методичної бази коледжу, рівня виконання самостійної роботи майбутніми вчителями початкової школи.

У процесі реалізації моделі формування громадянської компетентності майбутнього учителя початкової школи у педагогічному коледжі ми будемо використовувалися як традиційні, так і нетрадиційні методи навчання.

До традиційних методів навчання ми відносимо методи:

- організації і здійснення навчально-пізнавальної діяльності майбутнього вчителя початкової школи;
- стимулювання і мотивації навчальної діяльності;
- організації діяльності і формування досвіду суспільної поведінки;
- контролю, аналізу та оцінювання результатів навчання;
- поглиблення професійно-педагогічних зв'язків.

На нашу думку, підвищенню якості та інтенсивності освітнього процесу та формування громадянської компетентності у студентів педагогічних коледжів сприятиме органічне поєднання класичних традиційних методів з інноваційними. Глосарій Європейського фонду освіти пояснює, що інновації – це вперше впроваджена новизна, однак більшість інновацій пов'язана з перенесенням існуючих підходів у нові умови через їх адаптацію або внесення поступових змін до існуючих систем [1, с. 295].

У результаті запровадження інновацій сама освіта перетворюється на інноваційне середовище, у якому студенти отримують навички і вміння самостійно оволодівати знаннями протягом життя та застосовувати ці знання в практичній діяльності.

До сучасних психолого-педагогічних інновацій у вітчизняній системі освіти, зокрема і вищої, належать реалізовані нововведення у:

– зміст, методи, прийоми і форми навчальної діяльності та виховання особистості (методики і технології);

– засоби навчання і виховання;

– особистісні настанови викладача.

За твердженням А. Вербицького інноваційне навчання варто розглядати в контексті «навчання через інформацію» і «навчання через діяльність». У його основі лежить інтеграція різних видів діяльності студентів (навчальної, наукової, практичної) [2]. Особливу роль у контекстному навчанні відіграють активні форми і методи навчання, або технології активного навчання, що спираються на процеси сприйняття, пам'яті, творче продуктивне мислення, поведінку, спілкування.

Педагогічна технологія – це комплексна інтегрована система, що містить упорядкований ряд операцій і дій, що забезпечують педагогічне ціле визначення, змістові, інформаційно-предметні і процесуальні аспекти, спрямовані на засвоєння систематизованих знань, набутих професійних умінь і формування особистісних якостей студентів, заданих метою навчання [9, с.260]. Близьким, але не тотожним до цього поняття є поняття «навчальна» (дидактична) технологія. Навчальна технологія окреслює шляхи засвоєння конкретного навчального матеріалу в межах навчальної дисципліни, теми, проблеми.

Варто зазначити, що однією із основних педагогічних умов формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи є педагогічно обґрунтоване застосування технології інтерактивного навчання, спрямованої на якісне засвоєння знань студентами, розвиток їхньої інтелектуальної і громадянської діяльності, формування вмінь та навичок критичного осмислення професійної проблеми, здатності самостійно опрацювати інформацію, набуття громадянських якостей, що стануть у нагоді в майбутньому професійному житті.

Аналіз наукових досліджень і публікацій свідчить, що питаннями впровадження у вищій школі інтерактивного навчання займалися: І. Дичківська, О. Дубасенюк, С. Кашлев, М. Кляп, О. Комар, В. Луговий, В. Морозов, І. Осадченко, Т. Туркот,

О. Пометун, Г. П'ятакова, Л. Рондяк, В. Руденко, Д. Чернілевський та ін.

Інтерактивне навчання («inter» – взаємний, «art» – діяти) – це спеціальна форма організації пізнавальної діяльності, що передбачає створення комфортних умов навчання, за яких студент відчуває свою успішність та інтелектуальну спроможність» [8, с. 284]. Характерною ознакою інтерактивного навчання є постійна, активна взаємодія усіх учасників навчального процесу. Аналізуючи свої дії та дії своїх партнерів, кожен з учасників може змінювати модель своєї поведінки, відчувати себе в умовах, максимально наближених до майбутньої професійної діяльності.

Інтерактивне навчання будується за певним алгоритмом роботи з дотримання таких правил [7, с. 15]:

– викладач виступає у ролі модератора, він задає тон дискусії, забезпечує спільну роботу та взаємодію студентів один з одним;

– кожен з учасників заняття має право висловлювати свою власну думку з будь-якого питання, що обговорюється;

– кожен з учасників заняття має право на критику, але повинен дотримуватися такого принципу: критиці піддається не особистість, а висловлені нею ідеї;

– в кінці заняття більшістю ухвалюється заключний документ з фіксацією окремих думок учасників обговорення, якщо такі є.

Згідно з твердженням Л. Кулікової, суттєвою особливістю інтерактивних методів є високий рівень взаємоспрямованої активності суб'єктів взаємодії, емоційне, духовне єднання учасників. Науковець визначає наступні особливості інтерактивної взаємодії: перебування суб'єктів освіти в одному смислового просторі; спільне занурення в проблемне поле задачі, яку вирішують, тобто включення в єдиний творчий простір; узгодженість у виборі засобів і методів реалізації вирішення задачі; спільне входження в емоційний стан, переживання спільних почуттів, які сприяють прийняттю та здійсненню вирішення задачі [4].

Інтерактивні технології навчання включають в себе чітко запланований очікуваний результат навчання, окремі методи і прийоми, що стимулюють процес пізнання, та розумові і навчальні умови й процедури, за допомогою яких можна досягти запланованих результатів [6, с. 33-34].

У процесі формування громадянської компетентності майбутніх учителів початкової школи найдоцільніше, на нашу думку, використовувати такі групи інтерактивних технологій навчання, як: інтерактивні технології кооперативного навчання (робота в парах, робота в групах), технології колективно-групового навчання (передбачають одночасну спільну (фронтальну) роботу всього класу/групи), технології ситуативного моделювання (використання гри в навчальному процесі), технології опрацювання дискусійних питань.

Теоретичний аналіз різних підходів до розуміння сутності інтерактивного навчання дозволяє нам зазначити, що використання інтерактивних методів навчання забезпечує: формування у майбутніх фахівців

власної думки та вміння відстоювати свою громадянську позицію; ефективному засвоєнню навчального матеріалу; розширення пізнавальних можливостей студентів, зокрема у здобуванні, аналізі та застосуванні інформації; формування глибокої внутрішньої мотивації; активізацію суб'єкт-суб'єктних взаємин між викладачами студентами; виявлення інтелектуальної ініціативи і креативності у майбутніх педагогів.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Таким чином, проаналізувавши принципи науковості, систематичності та послідовності, проблемності, зв'язку навчання з життям, свідомості й активності навчання, індивідуалізації навчання, співробітництва, гуманізму, народності, інтегративності, демократизації у навчанні, слід зазначити, що вони тісно

взаємопов'язані між собою, жоден із них не може бути використаний без урахування інших. Лише обгрунтоване їх поєднання та дотримання забезпечить високу ефективність процесу формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи.

Також слід зазначити, що поєднання класичних традиційних й інноваційних методів навчання сприятиме пробудженню у студентів інтересу до навчальної дисципліни і самоосвіти та формуванню їхніх професійних навичок і громадянської поведінки.

Проведене дослідження не вичерпує всіх аспектів порушеної проблеми. На подальше вивчення заслуговує питання створення моделі формування громадянської компетентності майбутнього вчителя початкової школи.

Список використаних джерел

1. Ващук Ф. Г. Перехід до інноваційних технологій у вищій освіті – вимога часу /Ф. Г. Ващук // Інтеграція в європейський освітній простір: здобутки, проблеми, перспективи: монографія /за заг. ред. Ф. Г. Ващука. – Ужгород : ЗакДУ, 2011. – Вип. 16. – С. 290 – 305.
2. Вербицкий А. А. Новая образовательная парадигма и контекстное обучение. Монография / А. А. Вербицкий. – М., 1999. – 68 с.
3. Волкова Н. П. Педагогіка: навч. посіб. / Н. П. Волкова. – 3-тє вид., стер. – Київ : Академвидав, 2009. – 616 с.
4. Интерактивные методы в образовании: личностно-созидающие смыслы: сб. науч. ст. по материалам междунар. науч.-практ. конф., 7 дек. 2001 г. / сост. Н. Н. Быстрова, Г. И. Пигуль; под ред. Л. Н. Куликовой. – Хабаровск : Изд-во ХГПУ, 2002. – 263с.
5. Луговой В. І. Управління якістю викладання у вищій школі: теоретико-методологічний і практичний аспекти / В. І. Луговой // Психолого-педагогічні засади проектування інноваційних технологій викладання у вищій школі: монографія / [авт. кол.: В. Луговой, М. Левшин, О. Бондаренко та ін.; за ред. В. П. Андрущенко. В. І. Лугового]. – К. : Педагогічна думка, 2011. – С. 5 – 34.
6. Пометун О. І. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. Наук.-метод. посіб. / О. І. Пометун, Л. В. Пироженко. За ред. О. І. Пометун. – К. : Видавництво А.С.К., 2004. – 192 с.
7. Ткач Д. Організація інноваційної діяльності у виші як умова підвищення якості освіти / Дмитро Ткач // Вища школа. – 2015. – №4-5. – С. 13-19.
8. Туркот Т. І. Педагогіка вищої школи : навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / Т. І. Туркот. – К. : Кондор, 2011. – 628 с.
9. Чернілевський Д. В. Педагогіка вищої школи: підручник / Д. В. Чернілевський, І. С. Гамрецький, О. А. Зарічанський, за ред. Д. В. Чернілевського. – Вінниця : АМСКП: Глобус-Прес, 2010. – 408 с.

В статтє осуцествлена попытка путем научно-теоретического анализа психолого-педагогической литературы описать принципы и методы формирования гражданской компетентности будущего учителя начальной школы. В частности, сосредоточено внимание на характеристике общепедагогических и специфических принципов; обосновано, что методы обучения являются основным элементом дидактического обеспечения модели формирования гражданской компетентности будущего учителя начальной школы. Статтє знакомит с теоретическими аспектами и значением внедрения интерактивной технологии в образовательный процесс педагогического колледжа. Отмечается, что интерактивное обучение делает учебную деятельность студентов разнообразной, способствует формированию у будущих педагогов гражданской компетентности.

Ключевые слов: *принципы обучения, методы обучения, интерактивная технология, учитель начальной школы, гражданская компетентность, педагогический колледж.*

The author attempts to describe the principles and methods of forming civil competence of primary school teacher to be through scientific and theoretical analysis of literature on psychology and pedagogy . The focus of attention lies in the characteristics of general pedagogical as well as specific principles. The author proves that teaching methods are the main elements of didactic supply for the model of forming civil competence of primary school teacher to be. The article gives an idea of the theoretical aspects and significance of interactive technology implementation in the educational process of a teacher's pedagogical college. The author supposes that interactive teaching diversifies the students' educational activities and contributes to the formation of civil competence of teachers to be.

Key words: *principles of teaching, methods of teaching, interactive technology, primary school teacher, civil competence, teacher's training college.*